

Pártélet

A Pártoktatók Házának munkájáról

A Városi Párt-Végrehajtóbizottság mellett működik a Pártoktatók Háza. Közvetlen az agit.-prop. osztályhoz tartozik. Feladata: segítségadás, a párt propaganda munkájához.

A segítségadás, elsősorban a propagandistákra és a hallgatókra vonatkozik. A pártoktatás anyagának könnyebb megértése céljából. A P. H. feladata, hogy színvonalban emelje az oktatást, s a segítség adása olyan irányu legyen, amely érdekelte teszi a hallgatókat, az oktatás iránt.

A P. H.-án belül működik az elméleti tanácsadó, amely a különböző oktatási formákról, beérkező viták, tisztázatlan, vagy csak részben tisztázott kérdéseket vitat meg, és azokat pontosan meghatározza. Az elméleti tanácsadóba a legfejlettebb elvtársak vannak bevonva, akik a beérkező kérdések tisztázása mellett kijárnak a területre, felkerekítik a propagandistákat, egyéniileg foglalkoznak velük.

Sok esetben a közösen megvitatott egy-egy elvi kérdés, segítséget ad a felkészüléshez, az oktatás vezetésének módszeréhez is.

A P. H. belül működnek különböző szakcsoportok, például: Nemzetközi, Párttörténet, Politikai gazdaságtan. Ezeknek a feladata, hogy különböző oktatási formáknak adjanak segítséget, segédanyag, helyi érvelő kidolgozásában, de emellett szemléltető anyagot is dolgoznak fel képekkel, amelyek mind az anyag megértését segítik elő. A P. H.-nak jól felszerelt Pártmunkás könyvtára van, ahol megfelelő anyag áll a pártoktatásban résztvevő elvtársak rendelkezésére.

A P. H. egy éve fejt ki ilyen irányú munkát. Ez idő alatt sokat fejlődött. Egy évvel ezelőtt igen ritka esetben fordultak propagandisták, vagy a hallgatók elvi kérdések tisztázására a P. H.-hoz. Ma ez igen gyakori, mert az elméleti tanácsadó, igen sok olyan kérdést tisztázott,

amely felkeltette az elméleti kérdések iránti érdeklődést.

Több esetben konzultációt tartottunk, hol propagandistáinkkal közösen vitattunk meg két-három elvi kérdést. Ez éreztette a területen is a hatását. Az utolsó időben nincsen olyan oktatási nap, hogy ne érkezne, hozzánk két-három olyan kérdés, amit nem tudtak pontosan tisztázni a területen. Ezt az elméleti tanácsadó megfelelő gyorsasággal megválaszolja, és elküldi oda, ahonnan felvetődött.

Oktatási napok előtt az elméleti tanácsadó ügyeletet tart, ahol azokat a kérdéseket beszéljük meg, ami felkészülés közben felvetődött a propagandistáknál, vagy a hallgatóknál.

A Párt-Végrehajtóbizottsága az utolsó ülésén négy olyan elvi kérdést vitatott meg, ami több oktatási formát is foglalkoztat. Ilyen volt többek között: Menyire egységes ma a nemzet és a nép, vagy a kulákkérdés. Az elméleti tanácsadó továbbra is az elvtársak segítségére áll, ezért kéri a bizalmat, a további viták kérdéseinek megoldásához.

A szakcsoportok munkája körül vannak hibák,

nem igen töltik be a hivatásukat. Ritkán üléseznek. Igaz, hogy sok segítséget adtak az oktatáshoz, több esetben feldolgozták a segédanyagot, helyi érvelket a város sajátosságának megfelelően, melyet többségükben igen jól fel tudtak használni a propagandisták. A hiba azonban ott van, hogy mi magunk is a szakcsoportok egy-egy tagját mozgósítottuk, nem pedig az egész szakcsoportot.

Előfordult több ízben, hogy nem minden propagandista használta fel az anyagokat. Pedig ezzel közelebb lehet hozni a hallgatókat az anyag megértéséhez. A Városi Párt-Végrehajtóbizottsága több esetben szervezett képzésként, képekben mutatuk be népi demokráciánk 10 éves fejlődését. Azonban ennek látogatottsága gyenge volt, ami abból adódott, hogy

pártvezetőseink sem látták át ennek fontosságát, és nem mozgósították rá megfelelően.

A pártmunkás könyvtár, az olyan elvtársak részére lett felállítva, kiknek nem áll megfelelő anyag rendelkezésükre. A Városi Párt-Végrehajtóbizottságon felállított tanulószobában, megfelelő anyagból nyugodtan és zavartalanul tanulhatnak minden időben. A tanulószobában emellett az oktatáson sorra kerülő anyaggal kapcsolatos könyvek is állnak a hallgatók rendelkezésére. Sajnos az oktatásban résztvevő elvtársak nem igen élnek ezzel a lehetőséggel. Kis számban látogatják a tanulószobát és a könyvtárat.

Terveink közé tartozik, hogy a szakcsoportok és az elméleti tanács tagjai patronálják az oktatást. Beszéljenek a hallgatókkal, P. H. látogatása érdekében. Nemzetközi tájékoztatót adunk a városban a szakcsoport munkájával. A propagandisták jegyzeteit a jövőben ellenőrizzük, s ez feltétlen az oktatás színvonalának emelését fogja maga után venni.

Lucza Ferencé
P. H. vezető.

A fatelepiek most is élenjárnak

A Vegyesüzem fatelepi részlege a felszabadulási műszakok alatt is kiváló eredményeket ér el. Ismét Jeney Sándor áll az élen 194 százalékos eredménnyel. Horváth István 186 százalékra végzett, példamutató a munkában, munkafegy-

lemben. Medve Károly 173 és Marci István 172 százalékos eredménnyel mutatja, hogy a fatelepiek a pártvezetés szellemében növelik termelékenységüket, segítik a bányászokat a több szén kitermelésében.

Egy pártonkívüli népnevelő

élenk. Ugrál, hempereg a gazdája előtt. Azt sem tudja, mit csináljon örömeiben. — Bátor. No, Bátor kutya. Maradj már, nol — Végigsimítja a hátát, aztán sietős léptekkel indul a lakóház felé. Az egyszerű, de kedvesen berendezett szobában fekszik a felesége. Várta már az urát, jó hírrel várta. Jobban érzi magát. Rövid mondat, mégis milyen varázsos ereje van. Hitet, bizalmat önt az emberbe. Gombás elvtárs is megváltozik. Leültet, ő meg úgy helyezkedik, hogy az ágyat is, meg a vendéget is lássa. A népnevelő munkájáról kezd beszélni. Arról, hogy mi is tulajdonképpen a népnevelés. Szavakba így nehéz foglalni, hanem inkább a tettek — meg ha szabad ezt a szót használni — az eredmények mutatják, hogy milyen az igazi népnevelő. Nyitlik az ajtó és belép az előbb említett Bódoczné. Most már részletesen elmondja a baját. Gombás elvtárs kérdez, válaszol, aztán látni az arcáról, hogy már tudja, miről van szó. Igéri Bódocznának, hogy intézi a dolgát, az pedig megnyugodva megy az ágyhoz, egy kis asszonyok közti beszélgetésre.

Megint csak ketten beszélgetünk, de alig vállunk egy-két szót, amikor újra nyitlik az ajtó és belép a szomszédasszony. — Jó reggelt, Magyar né — köszöntik. — Na, mi újság otthon? Hogy áll a Jóskaival? Nem változott vissza? — Nem az, jól tartja magát, szinte rá sem lehet ismerni a hangzik az asszony határozott válasza. — Látja, fordul felém a házigazda, itt is bajok voltak, ráadásul családi bajok, pedig azok a legsúlyosabbak. Ivott, durvásokodott az ember, és bizony sokat kellett beszélgetni vele — teszi hozzá elgondolkodva. — Azután mit mondott? — Mit? Hát azt, hogy emlékezzen a saját gyermekkorára, a mezőfalubaskodásra, az örökös bizonytalanságra, meg az üvegáradatokra, amik a mi jéréinknek voltak és gondoljon a gyerekeire. Azoknak már mindenük meg'lehet, ruha, jölet, tanulás, biztos jövő, és ezért egyedül ő, az apjuk a felelős és így gondolja meg,

mit csinál? Egyszóval az életről beszéltem. — Most már megértem, miért végezhet eredményes népnevelő munkát Gombás elvtárs: Mert a legerősebb érvel győzi meg az embereket, az életnek, az élet igazságainak a bemutatásával és ennél elhihetőbb pedig semmi sem lehet. Amikor elbúcsúzom, még kikísér. Most már ismerjük egymást és ezt mind a ketten érezzük.

Az utcán egy parasztlányonnyal találkoztunk. Bort kínál. Pirosat. Gombás elvtárs ismét, úgy futtában elbúcsúzik. Még annyit mond, hogy vesz egy litert, csak visszaszalad üvegért. Mivel, hogy a vörös bor jót tesz a beteg asszonyoknak.

Bányában vagyunk. Megkezdődött az éjszakai műszakja. Haladunk a 70-es front felső szárnya felé. Ott dolgozik Gombás brigádja. Utközben Varga István vajúrral váltok néhány szót. A légútra panaszokodik. Mondja, hogy ideje lenne már elintézni a megjavítását. — No, majd a Gombás elintézi — teszi hozzá bizakodva. — Majd a Gombás? — kapom el a szót. Hahó, ez az én Gombásom, és már öröla beszélünk. — Nagyon rendes ember, érti a munkáját, és segíti a másikat. Elintézi ő mindent, amit csak lehet. De szigorú ember is. A mulasztást, vagy a hiányzást nem szereti. A termelés az első. — Tovább haladok. Megint bővült a kép és arra gondolok, hogy a nagyszerű embereket a munkatársai bizalma és szeretete előzi meg.

Alig találom. Eppen az egyik fiatal brigádtágnak segí. Amikor észrevesz, nevetve, ismerősként üdvözlől és int, hogy mindjárt jön. De nem sokat beszélgetünk, mert Kövendi, a másik fiatal vajúrtanuló nehezen boldogul a munkájával. Hozzászól. Gyakorlotlan, gyorsan vágja a csákányt. Pattan a szén és nagy darabokban hullik alá. Nézem hosszan, figyelmesen, hisz most látom csak igazi képét, a bányász, a vajúr képét. Es ez a kép a legbeszédesebb. A bányász népnevelő képe. Tenyere biztosan fekszik a csákány nyelére, és minden ütése győzelmet jelent. — Mő-

Kommunista találkozó

Március 21-én, felszabadulásunk 10. évfordulóján hívta össze elvtársi találkozóra a Városi Párt-Végrehajtóbizottsága a Szabadság kultúrotthonba az 1945-ös párttagokat.

Az elvtársi találkozón Kertai Sándor elvtárs, a Párt-Végrehajtó Bizottság első titkára mondott beszédet. Utána azok a 45-ös párttagok szólaltak föl, akik a városunkból elkerültek, de résztvettek a városi pártvezetést megalakításában.

Az elvtársi hangulatban lefolyt találkozóon mintegy 600-an vettek részt. A Városi Párt-Végrehajtóbizottság 150 jól dolgozó kommunistát tüntetett ki emléklappal. Az ünnepség után a jelenlévők megnézték a „Párttitkár“ című szovjet filmet.

Ez a találkozó pártunk erejét mutatja. Ugy a 45-ös kommunisták, mint a későbbi párttagok, szívvel-lélekkel állnak a Központi Vezetőség határozata mellett, rendíthetetlen harcosai, katonái pártunknak.

Lelkesen ünnepelték a város lakói a felszabadulás tizedik évfordulóját

Vasárnap ünnepelte a város népe felszabadulásának 10. évfordulóját. Díszünnepségen emlékezett meg a lakosság a felszabadító szovjet hősökről. A díszünnepséget Szép Endre, a Hazafias Népfőnt várpalotai elnöke nyitotta meg, majd Ligmann Károly elvtárs, a városi párt-végrehajtóbizottság másodtitkára tartotta az ünnepi beszédet.

Az ünnepség után felvonulás indult a Szabadság-terre, ahol megkoszorúzták a szovjet hősök emlékművét. Az első koszorút Kertai

Sándor elvtárs, a városi párt-végrehajtóbizottság első titkára helyezte az emlékmű talpzatára. Utána beborították az emlékmű alját a város szerveinek, lakosainak hátát jelentő koszorú. A sportolók egy száll virágot helyeztek el a szovjet katonák sírjaira. A tűzérsg díszünnepet adott.

Az ünnepséghez hozzátartozik a DISZ-ben lévő képzésként megnyitása, a délutáni tornáünnepély, majd az azt követő tánc. A város lakói lelkes hangulatban ünnepelték meg ezt a nagy évfordulót.

Versenyre hívjuk a gépészet DISZ brigádjait

Mi, a moll-üzemben dolgozó DISZ fiatalok három vagyunk egy brigádban, két hónapja dolgozunk együtt, kiismertük egymást, tudjuk, hogy mennyire vagyunk képesek. S most úgy érezzük, hogy versenyre hívhatunk egy másik DISZ brigádot.

A felszabadulási műszakokból még van hátra jócskán, s ezért erre az alkalomra, de külön a DISZ kongresszusáig, versenyre hívjuk a műhely brigádjait. Mi vállalkozunk, hogy ellátjuk a bányát a szükséges mennyiségű mólivassal, selejtmentes munkát végzünk, a pontos munkaidőt betartjuk, hiányzót nem tőrünk meg magunk között, havi tervünknel legalább 30 százalékkal többet teljesítünk.

Kérjük a műhelyek DISZ fiataljait, csatlakozzanak a DISZ kongresszusi versenyéhez.

Ránczi Károly brigádvezető,
Táir Sándor, Böhm Mihály.

Egy hét történelem

Március 23. 1945. Megjelenik a Szabad Nép első legális száma.

Március 27. 1845. született W. K. Röntgen német fizikus.

Március 28. 1592. született J. A. Comenius pedagógus, pedagógiai író.

Március 29. 1885. született Kosztolányi Dezső költő.

Március 30. 1746. született M. Goya spanyol festőművész.

götte a fiatal vajúrtanuló. Akaratlanul Lenin elvtárs egyik meghatározására gondolok: „A legjobb agiláció a tett.“ Ez a kép tökéletesen kifejezi ennek a mondatnak a fogalomértékét. De nemcsak tanít, hanem szigorúan ügyel a fejelemre is. Kövendi és Mecsik, mindketten fiatalok, ráadásul egy brigádba tartozók, mégsem férnek össze. Az állandó civódás a brigád eredményére megy. Ezt pedig nem lehet eltűrni. Így próbálja összehétközíteni a két veszekedőt Gombás elvtárs. Még azt is megtudom róla, hogy három éve szakszervezeti bizalmi. Bizalmi. Ennek a szónak az értéke itt a föld alatt megnő, kiterjed a közös munkában és a közös győzelemben. És annak az embernek, aki három éve bírja a közös bizalmat, talpig embernek kell lennie, Gombás elvtárs pedig az.

Ennyit látam és ennyit hallottam róla. Apró, jellemző történetek, amelyek azonban ha összerak az ember, kialakul valakinek a képe. Gombás elvtárs népnevelő, talpig ember a munkájában, ismeri az életet, ismeri és mindennek felett szereti az embereket. Megérdemli, hogy nevelje őket. Ez pedig megfizetetés. A fiatal bányászok nevelése, a munkafegyelmert való harc, egy egész élet tartalmát adja. Már pedig az az ember, akinek tartalmas élete van, nem lehet szerencsétlen. Így Gombás elvtárs sem az. A terveit pedig, amelyekről olyan könnyen lemondott, nem elérhetetlenek. Epp úgy el tudja érni, mint sok más bányász. A családjához felépítéséhez kölcsönt ad az állam, a motornak, meg a harmonikának az árát egy év alatt megtakaríthatja. Hiszen a havi keresete 3000 forint. Természetesen, mindenképp a feleségének kell meggyógyulni. De ebben sincs egyedül. Ebben se zárkózzon el. Ne titkolja el az egyéni bajokat sem. Menjen ki velük az emberek közé, akiket szerel, és akik szeretik őt. A mi országunkban, a mi bányánkban nem lehetnek egyéni bajok. Itt minden ember felelős a másikért, és ha valamivel egyedül nem tud megbirkózni, mondja el nekik, majd közös erővel segítenek. És akkor könnyebben megtalálhatják a terveit.

Gád Sándor

Nemrég ismertem meg. Ugy mondták, vigkedélyű, örökösén tréfálkozó ember és a másokon való segítés szinte már hozzá-
nőtt az életéhez. Mégis, ahogy együtt kapaszzkodunk felfelé a csúszós, sáros úton, mintha egy fáradt, szomorú ember jönne velem. Ahogy jobban megnézem, úgy tűnik, mintha az arca, a léleknek, az idegeknek a fáradtságáról beszélne. Nagy, végtelen nagy csend ereszkedik közénk. Nem szólok, úgy érzem, hogy éppen ebben a csendben fognak találkozni gondolataink, és amikor beszélgetni kezdünk, már jó ismerősök leszünk. — Melyről, őszintén jön a hangja, amikor megszólal. — Hiába, én soha sem tartoztam a szerencsés emberek közé. — Később fejnevet és folytatja. — Mindig jön valami az életembe, ami lerombolja a terveimet. — Kinyitlik a szíve, szabadon, minden kérdés nélkül beszél. — Pedig nincsenek is elérhetetlen kívánságaim. Egy kis családdíjaz, egy motorkerékpár, no meg egy harmonika, mert a muzsikát azt igen kedvelem. De most beteg az asszony és először neki kell meggyógyulni.

Lassan mögöttünk hagyjuk a várost, a Kálvária apró házal szélszóra fekszenek előttünk. Elesen ug az arcunkba a hirtelen feltámadt kora tavaszi szél. Sovány asszonyba ütközünk. Már messziről élenk sietnek a szavai: — Gombás elvtárs! — Jó reggelt, Bódoczné. Na, mi újság? — Megkapta az uram a táppénzt, csak kevésnek találjuk. Biztos valami számolási tévedés van. Megnézi, Gombás elvtárs? Ugye megnézi? — Persze, hogy megnézem, jöjjön majd át hozzánk, aztán megbeszéljük — hangzik a határozott válasz. Töröm a fejem, valamit nem értek. Hogy tud foglalkozni most más bajával, amikor magának is nagy baj van a nyakán. Meg is kérdezem. Mosolyog a szája, de még jobban mosolyognak beszédes szeméi. — Ez már az én feladatom. Nemcsak azért, mert szakszervezeti bizalmi vagyok, hanem ez a szív kérdése is. A magam bajával meg úgy vagyok, nem terhelék vele másokat.

Boldog csaholással nagy kutya szalad